

Don Bosco álma

A pápa legyőzve minden akadályt, a hajót a két oszlop közé vezeti, majd a hajó orrával lelógó egyik láncsal az egyik oszlopról lelógó horgonyhoz köti a hajót, amin ez áll: Hostia, a a hajótatról függő láncsal pedig a másik oszlop horgonyához erősíti a hajót, mely oszlopon a felirat: a Szeplőtelen Szűzanya.

Don Bosco 1862. május 30-án este mesélte el ezt az álmát. „Képzeljétek el – kezdte -, hogy velem vagytok a tengerparton, vagy inkább egy magányos szirten, és mást sem láttok magatok körül, mint végtelen tengert. Azon a végeleáthatatlan vízfelszínen megszámlálhatatlan sokaságú harcra felsorakoztatott hajó látszik, és mindegyiknek az orrára nyíl formájú, hegyes vasszuronyt erősítettek.

A hajókra ágyúkat és mindenféle fegyvert zsúfoltak, továbbá puskákat, tűzszerszámokat és könyveket is. A hajóhad most a legnagyobb és legmagasabb hajó felé közeledik, megpróbálnak léket ütni rajta a szuronnal, próbálják fölgyújtani és minden módon a vesztét akarják.

Azt a pompás, lenyűgözően fölszerelt hajót sok kis hajócska kíséri, amelyek tőle kapnak utasításokat, s már teljesítik is a parancsot, hogy megvédjék magukat az ellenséges flottával szemben. Ám a szél ellenük dolgozik, és úgy tűnik, hogy a háborgó tenger az ellenségnek kedvez.

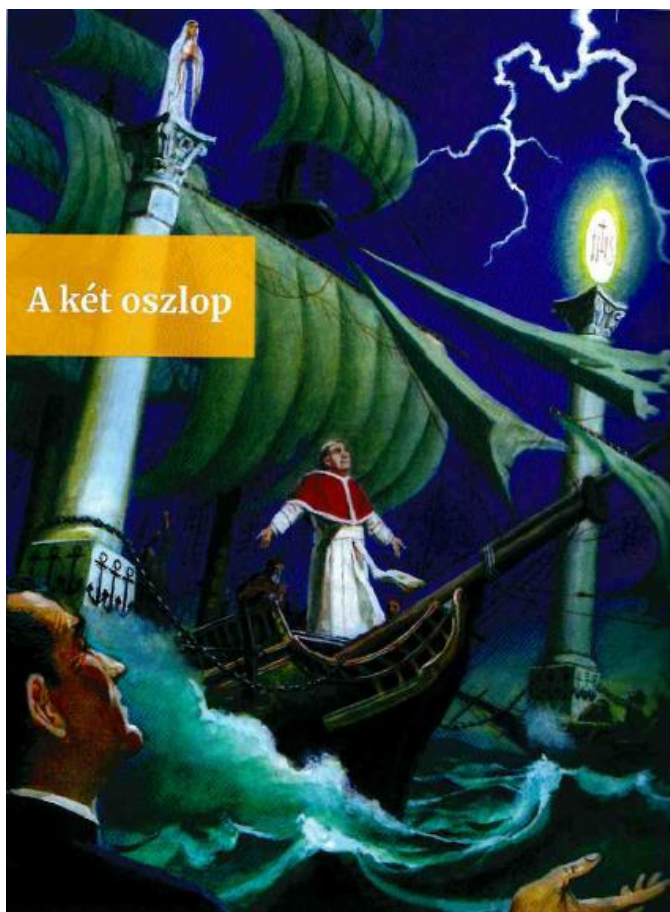
A tenger végtelen víztükren, a habokból két erős, hatalmas méretű, két egymáshoz közeli oszlop emelkedik ki.

Az egyikken a Szeplőtelen Szűz szoba áll, lábánál széles tábla függ ezzel a felirattal: Auxilium Christianorum (Keresztények Segítsége): a másikon, amely sokkal hatalmasabb és magasabb, az oszlop méreteivel arányos OSTYA van, és alatta egy tábla ezekkel a szavakkal: Salus credentium (a hívek üdvössége).

A nagy hajó kapitánya, aki maga a római Pápa, látva az ellenség dühét és híveinek szorult helyzetét, magához hívatja a kísérő hajók kormányosait, hogy kidolgozzák a védelmi stratégiát. Az összes kormányos fölszáll a vezérhajóra és a Pápa köré gyűlnek. Ülést tartanak, de mivel a vihar mind jobban tombol, vissza kell térniük saját hajóikra.

A Pápa a kormánykeréknél áll, és minden erejével azon küzd, hogy a két oszlop közé irányítsa a hajót, melyeknek csúcsáról láncokhoz rögzítve körös-körül számos horgony és hatalmas horog lóg le a mélybe.

Az ellenséges hajók megpróbálják megrohanni és elsüllyeszteni a Pápa hajóját: egyesek mindenféle írásokat, könyveket, gyújtóanyagokat dobálnak a fedélzetre: mások ágyúkkal, puskákkal, és a lékelő szuronnal támadnak.

A csata egyre vadabbá válik, de a támadók fáradtsága hiábavalónak bizonyul: a nagy hajó határozottan és biztosan halad előre. Olykor egy-egy rettenetes ütés széles és mély repedést nyit az oldalán, de a két oszlopból áradó lágy fuvallat hatására a lélek és a lyukak azonnal eltömődnek.

Időközben a támadók ágyúi felrobbannak, minden más fegyver és puska elromlik, sok hajó szétzúzódik, és elsüllyed a tengerben. Erre az őrző ellenség közelharcba kezd: pusztá kézzel, ököllel és káromlásokkal támadnak.

Ekkor a Pápa halálos sebet kap, és a földre rogy. Rögtön a segítségére sietnek, de másodjára is elesik, és meghal. Az ellenség tábora diadalittas kiáltásoktól visszhangzik, hajóikról elmondhatatlan diadalordítás hallatszik.

De amint életét veszti a Pápa, egy másik lép a helyébe. Az összehívott kormányosok olyan gyorsan választják meg, hogy az egyházfő halálának hírével együtt érkezik az ellentáborba utója megválasztásának híre. Az ellenfelek kezdik elveszíteni a bátorságukat.

Az új Pápa minden akadályt legyőzve, a két oszlop közé irányítja a hajót, majd egy lánccal, amely a hajóorról lóg le, az Ostyát tartó oszlop horgonyához erősíti a hajót, míg a másik, a farról aláhulló lánccal a szemben álló, Szeplőtelen Szűz Máriát tartó oszlop horgonyához rögzíti. Ekkor nagy zűrzavar kerekedik: az összes ellenséges hajó megfutamodik, egymás után szétszóródnak, összeütköznek, szétzúzódnak. Néhány elsüllyed és megpróbálja elsüllyeszteni a többieket is, miközben azok a hajók, amelyek hősiességgel harcoltak a Pápa oldalán, szintén a két oszlophoz kötik magukat. A tengeren most béke honol.”

„Csak két eszközünk van, hogy megmeneküljünk a hatalmas zűrzavarban: a Szentséges Szűz iránti odaadás, és a gyakori Szentáldozás.”

Ekkor Don Bosco megkérdezte Don Ruát:

- Mit jelenthet ez az álom?
- Don Rua így válaszolt:

Nekem úgy tűnik, hogy a Pápa hajója az Egyház, a hajók az emberek, a tenger a világ. A nagy hajó védelmezői a hívek, akik hűek az Egyházhoz: a többiek az Egyház ellenségei, akik minden eszközzel harcolnak ellene. A menekülést biztosító két oszlop pedig a Boldogságos Szűz Mária és a Legszentebb Oltáriszentség tiszteletét jelentheti.

- Jól mondtad – felelte Don Bosco – csak egy kifejezést kell helyesbítenem. Az ellenséges hajók az Egyház üldözöt jelentik. Ami eddig történt semmi ahhoz képest, aminek még ezután kell megtörténnie. Csak két eszközünk van, hogy megmeneküljünk a hatalmas zűrzavarban: a Szentséges Szűz iránti odaadás és a gyakori Szentáldozás.

Isten szolgája Schuster, milánói érsek olyan nagy jelentőséget tulajdonított ennek a látomásnak, hogy 1953-ban, amikor pápai legátusként Torinóban volt az Országos Eucharisztikus Kongresszuson, szeptember 13-án este, az ünnepélyes záró szentmisén, a zsúfolásig megtelt Piazza Vittorion homíliájának fontos részét képezte ez az álom.

Többek között ezt mondta: „Ebben az ünnepélyes órában, Don Bosco Torinójában egy prófétai látomás jut eszembe, amelyet a Segítő Szűz Mária templom alapítója 1862 májusában mesélt övének. Mintha látta volna, hogy Egyház flottáját itt-ott egy szörnyű vihar hullámai fenyegetik, olyannyira, hogy egy bizonyos pillanatban a főhajó legfőbb parancsnoka – IX. Piusz – tanácskozássra hívta a kisebb hajók kapitányait. Sajnos az egyre fenyegetőbb vihar a Vatikáni Zsinatot félbeszakította (meg kell jegyezni, hogy Don Bosco nyolc évvel a bekövetkezésük előtt jelentette be ezeket az eseményeket). Ezeknek az éveknek a hullámvölgyei alatt kétszer ugyanazok a legfelsőbb vezetők estek áldozatul a megpróbáltatásoknak. Amikor a harmadik történt, a tomboló óceán közepén két oszlop kezdett kirajzolódni, amelynek tetején az Eucharisztia és a Szeplőtelen Szűz szimbólumai diadalmaskodtak.

E jelenéskor az új Pápa – Boldog X. Piusz – felbátorodott, és egy erős lánccal Péter hajóját e két szilárd oszlophoz kapcsolta, horgonyt vetve a tengerbe. Ezután a kisebb hajók erőlködve evezni kezdtek, hogy a pápai hajó köré gyűljenek, és így megmenekültek a hajótöréstől. A történelem megerősítette a látnok jóslatát X. Piusz pápaságának kezdete – a címerében lévő horgonnyal – pontosan egybeesett a Mária Szeplőtelen Fogantatása dogmatikus kihirdetésének ötvenedik jubileumi évével, és az egész katolikus világ ünnepelt. Mindannyian, akik ott voltunk, emlékszünk 1904. december 8-ára, amikor a pápa a Szent Péter Bazilikában drágakövekkel kirakott koronával vette körül a Szeplőtelen Mária homlokát, és ezzel az egész családot, amelyet a megfeszített Jézus az Édesanyjára bízott.

Az ártatlan és gyöngélkedő gyermekek eucharisztikus asztalhoz vezetése is része lett a nagylelkű pápa programjának, aki az egész világot Krisztusban akarta helyreállítani. Így történt, hogy amíg X. Piusz élt, nem volt háború, és megérdemelte az Eucharisztia békés pápája címet. Azóta a nemzetközi viszonyok nem igazán javultak, így a háromnegyed évszázad tapasztalata megerősíti, hogy a Halászhajó a viharos tengeren csak akkor remélhet üdvösséget, ha az Eucharisztia és Mária, a Keresztények Segítségére két oszlopába kapaszkodik, melyek Don Bosco álmában megjelentek.”

(az 1953. szeptember 13-i L'Italia című lapból)